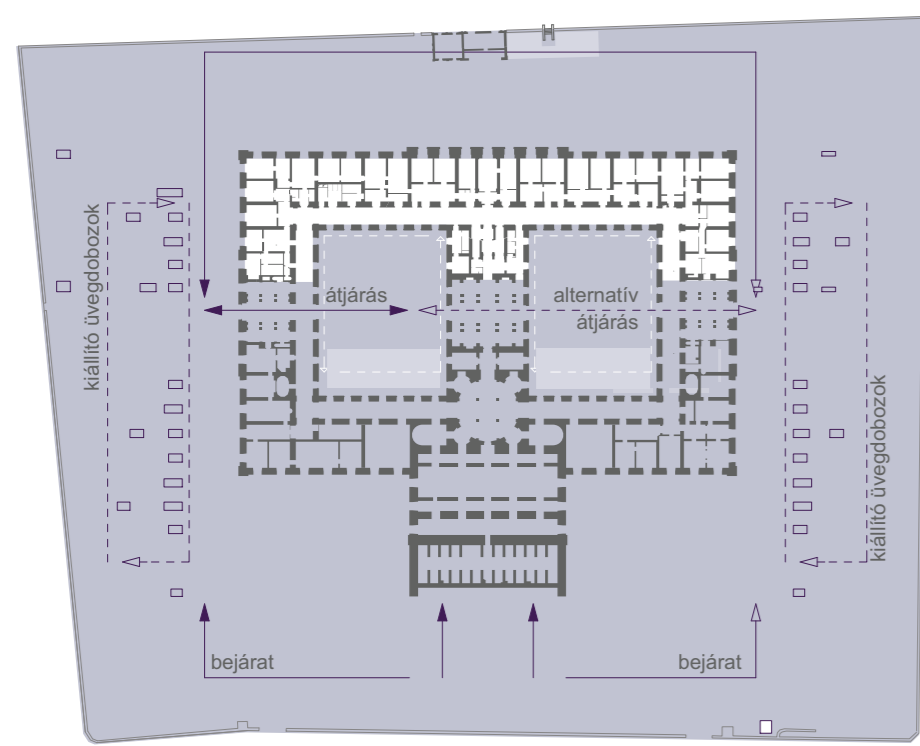

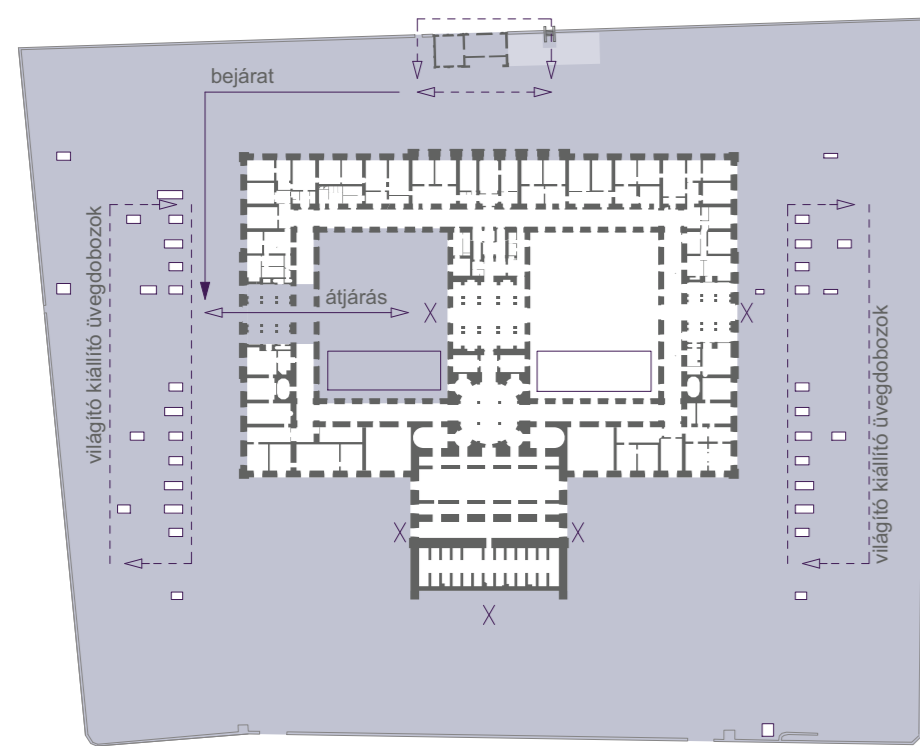
látogatói forgalom eloszlása idő és korosztály szerint

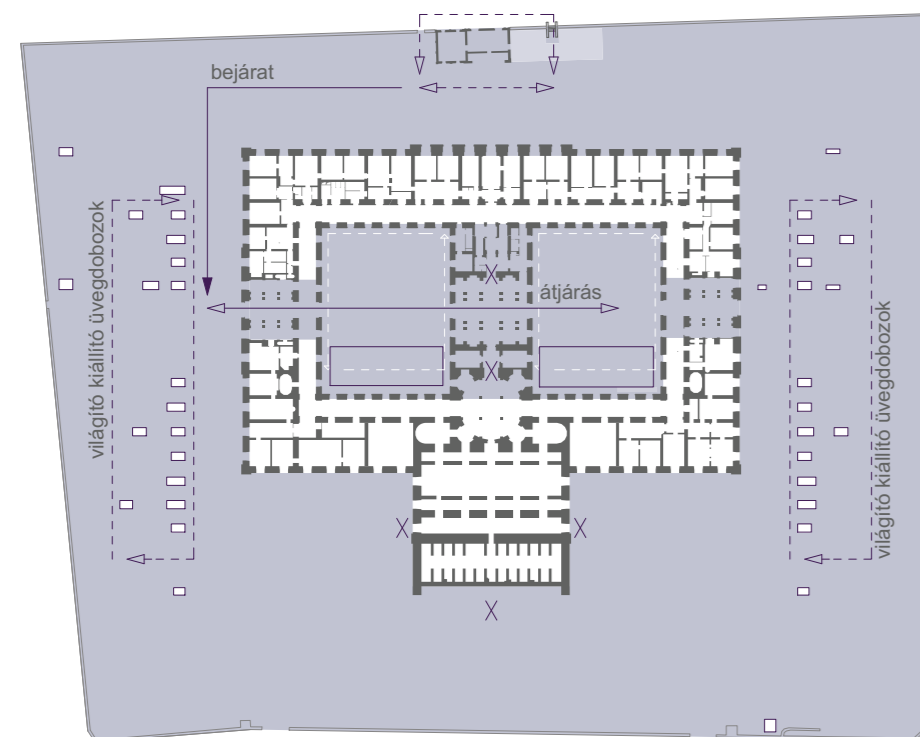
működési sémák

nappal

éjszaka

éjszaka

A koncepcióról...

A Nemzeti Múzeum épülete és kertje Magyarország és Budapest múzeumépületei között is az egyik legjelentősebb, és helyzetének, valamint építészeti minőségének köszönhetően a magyar múzeumépítészet ikonja. Véleményünk szerint egy ilyen volumenű műemléken végzett építészeti beavatkozásnak a mai kor viselkedését és szemléletét kell tükröznie. Ugyanakkor ma már jogos elvárás, hogy egy új építészeti elem egy régi épületben lehetőséget teremtsen arra is, hogy a múzeum addig megszokott arculatát megváltoztassa és ez által egy vizuálisan is megjeleníthető szimbólumává váljon a nemzet múzeumának.

Az építészeti megoldásokról...

Az épület tiszta szerkesztésű alaprajzi rendszere az elmúlt századok során jelentősen csorbul, sok helyen szinte átláthatatlanná vált. Köszönhető ez annak, hogy a múzeum egyes szintjeire olyan funkciók kerültek be utólagosan, melyekre az eredeti épület nem készült fel. Ezt tetézte az is, hogy jól érzékelhető az egyes üzemeltetési funkciók adhoc-jellegű terjeszkedése a kiállítási területek rovására; a kiállítási területek közlekedő területekre történő betüremkedése; az udvar pincésznívi beépítése (különösen az északi udvarban). A fentiekből következően alakult ki a sok esetben átláthatatlan közlekedési rendszer, amely vonatkozik mind az épület általános közlekedőinek használatára, mind pedig a kiállítóterek belső látogatói útvonalaira. A funkcionális kialakításnál ezért arra törekedtünk, hogy az épület minden szintjére vonatkoztatva tisztán és egyértelműen kirajzolódjon az üzemeltetés és a látogatói terek határvonala az azokhoz tartozó közlekedési rendszerekkel együtt. Mindezt megpróbáltuk úgy elérni, hogy az eddig kialakított területeket a lehető legkevésbé sértsük, illetve ahol erre feltétlen szükség volt, ott a kieső funkciókat más helyen pótoljuk.

Az épület szinte magától érthetődően kínálta fel azt a lehetőséget, hogy a tervezési programban meghatározott többletfunkciók elhelyezését az eredeti épület minimális átalakítása mellett az udvarokban oldjuk meg.

Az udvarok lefedése ma már hétköznapi mondható építészeti gesztus, ezért mi nem a lefedés módjának és formálásának különlegességével próbáltunk arculati váltást létrehozni, hanem az immár belső térként funkcionáló udvarba állított új tömeggel, annak homlokzatával, faktúrájával és fényjátékával.

A Nemzeti Múzeum a hozzá kapcsolódó kert nélkül elképzelhetetlen. A homlokzatokon finoman és rendkívül rajzosan mutatkozó árnyjáték, melyet a körülölelő fák okoznak, olyan hatás, mely csodálatos módon oldja fel az épített és természetes formák közötti különbséget. A szigorú rendszerű és zárt szerkesztésű épület és homlokzata, valamint a kert organikus és kissé esetleges világa észrevétlenül, ugyanakkor rendkívül izgalmasan oldja fel az ellentétet és a határokat a művi és a természetes között. A két világ találkozására a homlokzati árnyjátékon, a fák közötti átlátásokon és fényeken keresztül izgalmas és folyamatosan változó képet mutat.

Ez a hatás az, amire a belső udvar megfogalmazásánál is törekedtünk. Az lefedett udvar idézze vissza azt, amikor még nyitott volt és hozza vissza azokat a hatásokat, amelyekkel az épület és a kert viszonyában találkozhattunk, tervünkben az udvarba épített tömeg „udvari” homlokzata a fentiekben leírt jelenséget és gondolkodást idézi fel az építészeti eszközeivel. Ez a részletgazdag felület absztrakt módon ábrázolja a múzeumkert, a fényeket és textúrákat és így tesz finom utalást a Pál utcai fiúkból is ismert múzeumkertre, azaz Muzira. Arculati szempontból ez a homlokzat alapja lehet a múzeumot népszerűsítő anyagok, kiadványok vizuális újrafogalmazásának is.

